

Στεφανία Γουλιώτη

«Με θλίβει
η απουσία
συναίσθηματος»
λέει
στο «Βήμα»
η Στεφανία
Γουλιώτη

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΜΥΡΤΩ ΛΟΒΕΡΔΟΥ

Η Στεφανία Γουλιώτη είναι ορμητική. Στη ζωή, στο θέατρο, στις σχέσεις της, και δεν αγαπάει τα όρια – θέλει να τα ξεπερνάει. Ίσως γι' αυτό να της ταιριάζει και η «Φαίδρα» της Μαρίνας Τσβετάγεβα, που σκηνοθετεί ο Δημήτρης Καραντζάς. Η ηθοποιός μιλάει για τέχνη, πολιτική και αισθήματα, σε μια εποχή που η ίδια αρνείται να λογοδοτεί για το καθετί.

Σε τι ψυχική κατάσταση βρίσκεστε;

«Είμαι στα κόκκινα. Είμαι πολύ, για όλα – τους ανθρώπους που είναι δίπλα μου ή εξαρτώνται από μένα. Κι αυτό είναι πολύ κοντινό στη Φαίδρα, κάτι σαν “θέλω να τα φάω όλα”. Κι αυτή η ιστορία με μια μάσκα, που δεν μπορώ να σε πάρω αγκαλιά και να νιώσω τον παλμό σου, με κάνει να θέλω να διοχετεύσω την ανάγκη μου σε κάτι άλλο».

Ποια είναι αυτή η «Φαίδρα»;

«Όλα είναι τεράστια σε αυτό το έργο. Ο Δημήτρης (Καραντζάς) με το ταλέντο που έχει έφτιαξε έναν κόσμο μέσα στον οποίο αυτά τα φαινόμενα μπορούν να αναπτυχθούν – γιατί είναι ξεχωριστά φαινόμενα. Είμαστε πολύ μικροί μπροστά τους. Το έργο μιλάει για πράγματα πολύ ξεχασμένα, για το συναίσθημα».

Λείπει, λέτε, το συναίσθημα σήμερα;

«Ναι, όλα τα έχουμε κατευθύνει προς το πώς θα αποκτήσουμε περισσότερα πράγματα και η ευτυχία μας εξαρτάται από την ευημερία. Αφήσαμε το συναίσθημα στην άκρη και έχει γίνει πολύ γραφικό, δυστυχώς. Σήμερα ένας άνθρωπος τρομερά ερωτευμένος είναι τρομερά γραφικός πια. Με θλίβει η απουσία συναίσθηματος. Και δυστυχώς με την πανδημία μπήκε και με τη βούλα – επιβλήθηκε, νομιμοποιήθηκε. Το ίδιο ισχύει και στην πολιτική. Μπορεί να είναι σωστό το πολιτικό σύστημα, αλλά είναι αποκομμένο από κάθε είδους συναίσθημα. Κι όλο αυτό βγαίνει σε κατάθλιψη, ψυχανάλυση, καρκίνους – και δεν θέλω».

Στη «Φαίδρα» ο απαγορευμένος έρωτας καθορίζει τα πράγματα;

«Όχι. Η ένταση, το οριακό, το τι είναι ικανό να βιώσει ένα ανθρώπινο σώμα, σε τι συχνότητες μπορεί να βρίσκεται και τι του κάνεις για να μην το ζήσει, γιατί είναι επικίνδυνο. Το έργο αναφέρεται στο πλαίσιο όπου είναι τοποθετημένοι κάποιοι άνθρωποι και από το οποίο παλεύουν να βγουν. Γιατί η φύση σου λέει ότι δεν είσαι φτιαγμένος για πλαίσια. Η Φαίδρα βρίσκεται στην πιο οριακή κατάσταση αλλά και όλοι οι χαρακτήρες είναι στη στιγμή που θα βγούνε εκτός πλαισίου, κάτι που μου αρέσει πολύ».

Εσείς το κάνετε αυτό;

«Δεν αντέχω ότι πρέπει να ανήκει κάπου και πρέπει να λογοδοτήσεις γι' αυτό. Είμαστε άνθρωποι με συναίσθημα, που μετακινούμαστε, είμαστε καλλιτέχνες τέλος πάντων. Κι αυτό κάνουν οι καλλιτέχνες, μετακινούνται. Γι' αυτό και δεν έχουν ησυχία μέσα τους. Είμαστε ευμετάβλητοι. Γιατί είσαι καλλιτέχνης όταν δεν είναι καλά τα μέσα σου».

Τι θα πει καλλιτέχνης;

«Καλλιτέχνης γιατί είμαι ανήσυχη, γιατί δεν κοιμάμαι τα βράδια, γιατί δεν ξέρω τι μου φταίει. Γιατί το συναίσθημά μου με ξεχειλίζει – και το συναίσθημα δεν μπαίνει σε κατηγορία, μεταβάλλεται κάθε μέρα με τον καιρό».

Η εμπειρία λειτουργεί βοηθητικά;

«Για μένα η εμπειρία είναι εμπόδιο, όχι

προσόν. Σε εφησυχάζει, σε κάνει να νομίζεις ότι τα ξέρεις, σε βάζει μέσα σε έναν συγκεκριμένο τρόπο σκέψης. Η εμπειρία είναι απέναντί μου, όχι μέσα μου. Την ανταγωνίζομαι, κάπως. Γιατί έρχεται κόντρα στη ζωή, στο αφηνιαστικό, στο απρόβλεπτο, στο καινούργιο, στο τώρα... Κι εγώ δεν θέλω να έχω στερεότυπα. Θέλω να είμαι ελεύθερη. Για μένα η εμπειρία είναι εχθρός της ελευθερίας».

Από αυτή την άποψη σας ταιριάζει η πρωίδα...

«Αυτή η Φαίδρα ζητάει να πεθάνει. Να ζήσει την οριακή κατάσταση του θανάτου προκειμένου να ζήσει κάτι έξω από την ήσυχη ζωή της. Ναι, μου πάει αυτό, με παρασύρει σε κάτι ωραίο. Αλλά όχι, εγώ δεν αισθάνομαι ικανή να φτάσω ως εκεί, γι' αυτό και τη θαυμάζω. Εμείς, κάνουμε τα πάντα για να μην πεθάνουμε, γιατί

φοβόμαστε αυτή τη μεγάλη αλλαγή, που είναι η μεγαλύτερη όλων. Όταν έφευγε ο πατέρας μου, και έφευγε για καιρό, αυτό που με τρόμαζε δεν ήταν ότι σκεφτόμουν πώς θα τον αποχωριστώ, πώς δεν θα έχω μπαμπά στη ζωή μου, αλλά ότι συνδεόμουν με τον φόβο του γι' αυτή την αλλαγή – ότι θα μπει σε μια άλλη διάσταση. Κι αυτό που με έκανε να ποινάω πολύ ήταν το πόσο φοβόταν αυτή την αλλαγή».

Φοβηθήκατε για τη δουλειά σας αυτόν τον καιρό;

«Φοβήθηκα μήπως δεν μπορέσω να επιβιώσω, όχι ότι δεν θα κάνω τη δουλειά μου. Δεν φοβήθηκα ποτέ ότι υπάρχει περίπτωση να μην κάνω αυτή τη δουλειά, ότι δεν θα βρω τον τρόπο. Θα βγω στη φύση και θα κάνουμε πρόβα έξω, με τα μπουφάν. Φοβήθηκα ότι αυτή η δουλειά δεν

θα έχει αντίκτυπο. Φοβήθηκα κι ακόμα φοβάμαι για το αν θα έρθει ο κόσμος».

Γιατί;

«Νομίζω ότι δεν έγινε καλή επικοινωνία για το πώς μπορείς να είσαι ασφαλής. Μάλλον το αντίθετο συνέβη. Και παίρνω θέση: Ναι μεν ανοίγετε τα θέατρα, αλλά έχετε προκαλέσει τέτοιο φόβο στον κόσμο με τις ξαφνικές ανακοινώσεις, τέτοια τρομοκρατία που είναι σαν να μην μας ανοίγουν. Σαν να φοβούνται ενώ δεν φοβούνται σε τόσα άλλα. Υποκρισία».

Μήπως το κοινό δεν σας χρειάζεται;

«Καθόλου δεν το φοβάμαι αυτό, αν και κατά τη διάρκεια της καραντίνας πολλοί καλλιτέχνες αναρωτήθηκαν “πόσο απαραίτητος είμαι”. Όχι, είμαι τρομερά πολύ απαραίτητος. Τίποτα δεν μπορεί να το ταρακουνήσει αυτό. Απλώς φοβάμαι ότι ο κόσμος θα φοβηθεί να έρθει στο θέατρο – κι ας το έχει ανάγκη. Γιατί η υγεία είναι μεγαλύτερος φόβος».

Μας άλλαξε η πανδημία;

«Δεν θεωρώ την πανδημία και την καραντίνα τόσο μεγάλη αλλαγή, όσο εκείνες που έζησαν οι γονείς και οι παππούδες μας με πολέμους, εμφυλίους, πραξικοπήματα. Η πραγματικά μεγάλη αλλαγή είναι ο σπόρος του φόβου και η καχυποψία. Εχω την πίστη ότι ο φόβος δεν θα γίνει χειρότερος – για την πανδημία δεν ξέρω, μπορεί. Ο φόβος που συνηθίζεται φέρνει εφησυχασμό».

Αισθάνεστε ευθύνη με τη δουλειά σας;

«Ναι. Τεράστια. Κι ενώ η πολιτική με έχει προσεγγίσει άπειρες φορές ως τώρα που είμαι 39 ετών, ως και για δήμαρχο, όχι στο χωριό μου, αλλά στην Αθήνα, εγώ αυτό θέλω να το κάνω στη σκηνή. Γι' αυτό και είπα όχι στην πολιτική. Αν μπορώ να μετακινώ τους ανθρώπους να σηκωθούν από τον καναπέ και να έρθουν στο θέατρο, για μένα είναι πολιτική πράξη».